Р Е Ш Е Н И Е
№ 3293

гр. София, 16.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова
ЧЛЕНОВЕ: Юлия Раева
Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2114** по описа за **2014** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 5828 от 27.02.2014 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от В. Г. А., с ЕГН [ЕГН], срещу Съдебно решение без номер и дата, постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23 състав по нахд № 23446 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено Наказателно постановление № 13681 от 22.03.2012 г. (НП), издадено от началника на Административнонаказателна дейност (АНД), отдел „Пътна полиция" (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на В. Г. А. е наложено административно наказание „глоба" в размер на 600,00 (шестстотин) лв. и същият е лишен от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от три месеца, на осн. чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навежда довод за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, поради допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото му на защита – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. с ал. 3 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът, чрез упълномощен процесуален

представител, поддържа, че по делото не е установено авторството на твърдяното нарушение, като без да обсъди показанията на свидетеля Д., съдът е достигнал до извод, че именно А. е управлявал автомобила, с който е извършено спорното административно нарушение. Твърди, че подписаната от касатора декларация не може да бъде възприета като годно доказателство относно авторството на нарушението. Освен това по делото не са приобщени доказателства за техническа годност на техническото средство за видеонаблюдение TFR1-M № 506, тъй като такива въобще не са изискани от съответните институции. Предвид изложеното се иска отмяната на решението на СРС и постановяването на решение по същество, с което да бъде отменено изцяло спорното НП. Претендират се разноски.
В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. З., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли отмяна на обжалваното съдебно решение и на спорното НП.
Ответникът СДВР, редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
По допустимостта на касационната жалба:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.
По основателността на касационната жалба:
Разгледана по същество касационната жалба е основателна.
Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу спорното НП. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 06.01.2012 г., около 08,30 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение към Околовръстен път, А. е управлявал лек автомобил „Я.”, с регистрационен номер СА4865НС. Срещу № 269 е била разположена мобилна камера на ПП – СДВР. Ограничението в този участък е 50 км./ч. за населено място. А. преминал със скорост над разрешената – отчетената с техническото средство за видеонаблюдение TPF 1 – M № 506, за което е изготвен клип № 1832. Контролните органи са установили, че автомобилът е „фирмен”, а А. е попълнил декларация по чл. 188 ЗДвП, в която декларирал, че на датата и в часа, посочени в клипа, е управлявал той. Предвид това на А. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Въз основа на него е издадено и спорното НП.
За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са

събрани и приети писмени доказателства, включително такива за компетентността на административнонаказващия орган и гласни доказателства – показанията на свидетелите Г. П. Г. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство) и доведения от А. свидетел Д. Р. Д..

При така установената фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи: Процесното НП е издадено от компетентен орган. Спазени са изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН. По отношение авторството на деянието съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗДвП и подписаната от А. декларация. Обсъдил е показанията на разпитаните свидетели Д. и Г., които е кредитирал и е направил извод, че А. е осъществил състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП като на посочената в АУАН и НП дата и час е управлявал лек автомобил „Я.” със скорост 126 км./ч. при ограничение за населено място 50 км./ч. Посочил е, че от субективна страна нарушението е осъществено при форма на вината пряк умисъл, тъй като А. е съзнавал обществеоопасния характер на извършеното деяние, предвиждал е обществеоопасните последици и е искал настъпването им. Той е имал възможност да възприеме наличието на ограничение на скоростта, тъй като е съзнавал, че се движил в населено място. Относно размера на наложеното наказание съдът е счел, че е съответно на извършеното нарушение.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав след съвещание намира, че постановеното от СРС съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Ето защо, макар решението да е мотивирано и постановено от законен съдийски състав, то следва да бъде отменено, а делото върнато на СРС за разглеждане от друг съдебен състав.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и по наведеното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2, във вр. с ал. 2 НПК.

Правилно е възприето от въззивния съд, че при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Обжалваният санкционен акт е издаден от компетентен орган и при спазване на изискванията на чл. 34 ЗАНН. Неоснователно е оплакването на касатора за необсъждане показанията на разпитаните по делото свидетели – районният съд е възпроизвел казаното от тях и е посочил фактите, които те са допринесли да бъдат изяснени.

Съгласно чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДП, в относимата редакция, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство. Такава е използваната за установяване на процесното нарушение система за видеонаблюдение. Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени

средства в административнонаказателния процес (чл. 189, ал. 15 ЗДвП). За да бъдат такива, те следва да са изготвени с годни средства за измерване от одобрен тип. Средство за измерване е и системата за видеонаблюдение по смисъла на пар. 1, т. 27 от Допълнителната разпоредба на Закона за измерванията (ДР на ЗИ). Тя ще е годно средство за измерване в случай, че е одобрена по надлежния ред и е преминала на първоначална и/или последваща проверка. Годността на средството за измерване е оспорено от жалбоподателя в жалбата му срещу спорното НП, предявена пред СРС, което не е взето предвид от състава на районния съд.

Контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка, като председателят на Българския институт по метрология одобрява типа на средствата за измерване и издава удостоверение от одобрен тип, когато след изпитване и оценяване на типа е установено съответствие на типа на средствата за измерване с изискванията към тях (чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 32, ал. 1 ЗИ). На плоскостта на цитираните разпоредби и при съобразяване на направеното от А. в жалбата му до СРС възражение (поддържано и в касационната жалба), както и съобразно задължението на съда по чл. 13 НПК, въззивният съд е следвало да събере и приобщи към доказателствата по делото такива, от които се установява годността на системата за видеонаблюдение, посредством която е констатирано процесното нарушение. Доказателства, че тази система е одобрена по смисъла на ЗИ, както и такива, че е преминала на първоначална и на последваща (ако е необходима в зависимост от срока на първоначалната) проверка по делото няма.

В рамките на своите правомощия и при наведения касационен довод, касационната инстанция е оправомощена да извърши проверка относно спазването на процесуалните предписания, гарантиращи правилното формиране на вътрешното убеждение на въззивния съд в съответствие с принципните норми на чл. 13 НПК и 14 НПК. В изпълнение на тези свои правомощия, настоящият състав на АССГ констатира, че районният съд не е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Като е провел съдебното дирене по този начин, съдът е нарушил чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 1 НПК, приложима в производството пред СРС с оглед препращането, което прави чл. 84 ЗАНН, районният съд в пределите на своята компетентност е бил длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина като приобщи към доказателствената съвкупност доказателства, от които да се установи или отрече годността на техническото средство за измерване, с което е констатирано процесното нарушение. Предприемайки такова процесуално поведение съдът не е обезпечил всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая, респективно съществено е нарушил процесуалните правила. В производството съдът е следвало да бъде активен участник за изясняване на релевантните факти и установяване на истината.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила при разглеждането на делото и постановяването на съдебния си акт. Съдът е бил длъжен да установи чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Като не е направил

необходимото да приобщи посочените доказателства районният съд е пренебрегнал основно свое задължение, каквото е разкриването на обективната истина. Предвид това налице е наведеното касационно основание – допуснато от съда при разглеждане на делото и постановяване на решението съществено нарушение на процесуалните правила. Ето защо и предвид забраната по чл. 220 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено, а делото върнато за разглеждане и постановяване на съдебен акт по същество от друг състав на СРС. При новото разглеждане на делото съдът следва да събере доказателства с оглед установяване годността на средството за измерване.

Наред с това, съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Предвид цитираната разпоредба и наведените доводи за допуснати от районния съд нарушения във връзка с установяване авторството на деянието, при новото разглеждане на делото, съставът на СРС следва да изиска от ответника представянето на декларацията от законния представител на собственика на моторното превозно средство, с което е извършено процесното административно нарушение. След представянето й, тя следва да бъде обсъдена ведно с дадената от А. декларация на 09.03.2012 г. Не се установява от доказателствата по делото възприетото в обжалваното съдебно решение, че „В настоящия случай е посочено лицето управлявало МПС от собственика на същото...", тъй като такава не се констатира да е представена с административнонаказателната преписка, а и не е изискана от съда.

При новото разглеждане на делото съставът на СРС следва да има предвид и разпоредбата на чл. 305, ал. 1 НПК (приложима в производството пред СРС), съгласно която присъдата се издава в името на народа, както и изискванията на чл. 305, ал. 2 НПК.

По искането за разноски:

Искането на касатора за присъждане на направените разноски в настоящото производство е неоснователно, поради което не следва да се уважава. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. на Върховния административен съд по тълк. д. № 7/2008 г., което по аргумент от разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт е задължително за настоящия съд, административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер и дата, постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 23 състав по нахд № 23446 по описа за 2012 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 13681 от 22.03.2012 г., издадено от началника на Административнонаказателна дейност, отдел „Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с което на В. Г. А. е наложено

административно наказание „глоба” в размер на 600,00 (шестстотин) лв. и същият е лишен от право да управлява моторно превозно средство за срок от три месеца, на осн. чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон.

ВРЪЩА делото на Софийския районен съд за разглеждане от друг състав на съда.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. Г. А., с ЕГН [ЕГН] за присъждане на направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.